

ΔΟΚΤΟΡ ΠΟΡΔΑΛΟΣ

2

Η μπανιέρα
του χρόνου

JO NESBO

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κάρτα από το Παρίσι

ΑΠΟΛΥΤΗ ΗΣΥΧΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΕ στην αίθουσα γυμναστικής. Τσιμουδιά δεν ακουγόταν, ούτε από τις δώδεκα καφετιές ξύλινες μπάρες στους τοίχους, ούτε από τον παλιό ίππο με το σκασμένο δέρμα στη σέλλα, ούτε από τα οχτώ λερωμένα και φθαρμένα σκοινιά που κρέμονταν άψυχα από το ταβάνι, αλλά ούτε και από τα δεκαέξι αγόρια και κορίτσια που αποτελούσαν τη σχολική μπάντα του σχολείου Ντόλγκεν και που τώρα κοίταζαν αμίλητα τον μαέστρο Μάντσεν.

«Έτοιμοι...» φώναξε ο μαέστρος, σήκωσε την μπαγκέτα του και τους λοξοκοίταξε πίσω από τα μαύρα γυαλιά του. Γεμάτος ανησυχία ήδη, έψαχνε με τα μάτια ελπίζοντας να δει τον Μπούλη. Ήξερε πως τα παιδιά της μπάντας πείραζαν συχνά τον κοκκινομάλλη τρομπετίστα επειδή ήταν τόσο μικροσκοπικός – πράγμα, βέβαια, ολοφάνερο. Όμως, αντίθετα από τα άλλα μέλη της ορχήστρας, αυτός ο μικρός τύπος

είχε μουσικό ταλέντο και μπορούσε ίσως να τους σώσει. Όταν η ματιά του μαέστρου Μάντσεν δεν μπόρεσε να εντοπίσει τον Μπούλη, στάθηκε στη μοναδική του φίλη, τη Λίζα, ένα από τα κλαρινέτα της ορχήστρας αλλά και το μοναδικό μέλος της που ο μαέστρος ήξερε ότι πάντα έκανε εξάσκηση στο σπίτι. Μπορεί εντέλει να υπήρχε ελπίδα.

«Έτοιμοι...»

Όλοι έβαλαν τα όργανα στα χείλη. Η ησυχία ήταν τόσο απόλυτη που ακούγονταν απέξω οι ήχοι του ζεστού οκτωβριάτικου απομεσήμερου: το κελάηδημα των πουλιών, ο βόμβος μιας χορτοκοπτικής μηχανής και τα γέλια και η βαβούρα που έκαναν τα νήπια. Όμως, μέσα στην αίθουσα της γυμναστικής ήταν σκοτεινά. Και θα σκοτεινίαζε ακόμα περισσότερο.

«Πάμε!» ούρλιαξε ο μαέστρος κουνώντας την μπαγκέτα του με μια μεγαλοπρεπή αψιδωτή κίνηση.

Στην αρχή δε συνέβη τίποτα και το μόνο που ακουγόταν συνέχισε να είναι το τραγούδι των πουλιών, το κόψιμο του χορταριού και τα γέλια των νηπίων. Ύστερα ακούστηκε το αβέβαιο βέλασμα μιας τρομπέτας, το άτολμο τσίριγμα ενός κλαρινέτου και το

επιφυλακτικό άγγιγμα του μπάσου τυμπάνου. Το απρόσμενο χτύπημα του ταμπούρλου έκανε το γαλλικό κόρνο να εκτοξεύσει έναν ήχο σαν ρέψιμο, ενώ στο πίσω μέρος της μπάντας κάτι ξεφύσηξε θορυβωδώς και έκανε τη Λίζα να σκεφτεί μια μπλε φάλαινα-φουσητήρα που είχε μόλις αναδυθεί στην επιφάνεια, ύστερα από μια εβδομάδα κάτω από το νερό. Όλο αυτό το φύσημα, ωστόσο, δεν είχε ακόμη βγάλει καμιά πραγματική νότα και το πρόσωπο του μαέστρου Μάντσεν είχε ήδη αρχίσει να παίρνει εκείνο το κόκκινο χρώμα που προειδοποιούσε για μια επερχόμενη έκρηξη οργής.

«Τρία, τέσσερα!» ούρλιαξε ο μαέστρος κραδαίνοντας την μπαγκέτα του σαν να ήταν μαστίγιο και τα μέλη της μπάντας να ήταν ένα τσούρμο κατάδικων κωπηλατών σε ρωμαϊκή γαλέρα. «Επιτέλους, που να πάρει, παίξτε! Αυτό υποτίθεται πως είναι η *Μασσαλιώτιδα*, ο εθνικός ύμνος της Γαλλίας! Πρέπει να έχει κάποια μεγαλοπρέπεια!»

Καμία μεγαλοπρέπεια δεν είχε. Τα πρόσωπα των μουσικών μπροστά στον μαέστρο Μάντσεν κοίταζαν ανέκφραστα τις νότες στα αναλόγιά τους ή είχαν σφιχτά κλεισμένα τα μάτια σαν να κάθονταν στην τουα-

λέτα και να σφίγγονταν. Ο μαέστρος Μάντσεν άφησε αποκαμωμένος τα χέρια του να πέσουν, όταν επιτέλους η τούμπα έβγαλε ήχο – ένα βαθύ, απελπισμένο μουκανητό.

«Σταματήστε!» στρίγκλισε ο μαέστρος και περίμενε μέχρι να βγει όλος ο αέρας από την τούμπα. «Αν σας άκουγε κανένας Γάλλος θα σας αποκεφάλιζε αμέσως και θα σας έριχνε στην πυρά επιτόπου! Λίγο σεβασμό στη *Μασσαλιώτιδα*!»

Όσο ο μαέστρος Μάντσεν τους τα έψαλλε, η Λίζα έγειρε στη διπλανή της καρέκλα και ψιθύρισε: «Έφερα την κάρτα που έστειλε ο δόκτωρ Πορδαλός. Κάτι περίεργο συμβαίνει».

Η φωνή που της απάντησε ήρθε πίσω από μια στραπατσαρισμένη τρομπέτα: «Μου φαίνεται συνηθισμένη κάρτα, αν θες τη γνώμη μου. “Στη Λίζα και στον Μπούλη, χαιρετισμούς από το Παρίσι, δόκτωρ Πορδαλός”. Κάτι τέτοιο δεν είπες πως γράφει;»

«Ναι, αλλά...»

«Μάλιστα, είναι πολύ ασυνήθιστη συνηθισμένη κάρτα, Λίζα. Το μόνο παράξενο είναι πως μια τόσο συνηθισμένη κάρτα είναι γραμμένη από έναν τόσο αλλόκοτο, εκκεντρικό, ασυνήθιστο τύπο όπως ο δό-

κτωρ Πορδαλός». Τους διέκοψε η βροντερή φωνή του μαέστρου Μάντσεν: «Μπούλη; Εδώ είσαι;».

«Μάλιστα, λοχία!» ακούστηκε η φωνή πίσω από τη στραπατσαρισμένη τρομπέτα.

«Σήκω όρθιος να σε βλέπουμε, Μπούλη!»

«Όπως διατάξετε, αρχηγέ της μαγευτικής μουσικής και των μελωδιών του κόσμου όλου!»

Ένα μικρό, κοκκινομάλλικο αγόρι, με τεράστιες φακίδες και πλατύ χαμόγελο εμφανίστηκε πίσω από το αναλόγιο και ανέβηκε όρθιος στην καρέκλα. Μάλιστα, δεν ήταν απλώς μικρός, ήταν μικροσκοπικός, και δεν είχε απλώς κόκκινα μαλλιά αλλά καροτί. Το χαμόγελό του δεν ήταν απλώς πλατύ – χώριζε το μικρό του κεφάλι στα δυο, και οι φακίδες του δεν ήταν απλώς γιγάντιες, ήταν... εεε... τέλος πάντων, ήταν γιγάντιες.

«Παίξε μας τη *Μασσαλιώτιδα*, Μπούλη» βρόντηξε ο μαέστρος Μάντσεν. «Έτσι όπως πρέπει να παίζεται».

«Στις διαταγές σας, μεγάλε πατέρα όλων των μαέστρων και βασιλιά όλων των στρατιωτικών μπαντών βόρεια της Σαχάρας και ανατολικά...»

«Σταμάτα τις ανοησίες και παίξε!»

Έτσι, ο Μπούλης άρχισε να παίζει. Μια γλυκιά με-

λωδία αναδύθηκε κάτω από τη στέγη του γυμναστηρίου, βγήκε από το παράθυρο μέσα στο φωτεινό φθινοπωρινό απόγευμα και έκανε τα πουλιά να σωπάσουν από ντροπή για το δικό

τους τραγούδι όταν άκουσαν την εξαίσια μουσική. Τουλάχιστον, αυτό σκεφτόταν η Λίζα καθώς καθόταν και άκουγε τον μικροσκοπικό γείτονα και καλύτερο φίλο της να παίζει την παλιά τρομπέτα του παππού του. Η Λίζα αγαπούσε το κλαρινέτο της, αλλά υπήρχε κάτι ιδιαίτερο με την τρομπέτα. Ούτε και ήταν τόσο δύσκολο να παίζεις. Ο Μπούλης τής είχε μάθει να παίζει ένα τραγούδι στην τρομπέτα, συγκεκριμένα τον εθνικό ύμνο της Νορβηγίας. Βέβαια, δεν έπαιζε τόσο ωραία όσο εκείνος, όμως είχε ένα κρυφό όνειρο – κάποια μέρα να παίζει με την τρομπέτα τον εθνικό ύμνο μπροστά σε ένα μεγάλο κοινό. Για σκέψου! Όμως η σκέψη είναι σκέψη και τα όνειρα απλώς όνειρα.

«Ωραία, Μπούλη» φώναξε ο μαέστρος Μάντσεν. «Και τώρα μπαίνουμε όλοι μαζί με τον Μπούλη! Ένα-δύο-τρία-τέσσερα!»

Και η μπάντα του σχολείου Ντόλγκεν μπήκε μαζί με τον Μπούλη. Κόμπιασαν, σκόνταψαν και μπήκαν τρικλίζοντας – τύμπανα, σαξόφωνα, γαλλικά κόρνα, μεταλλόφωνα και κύμβαλα. Ακουγόταν σαν κάποιος να είχε αναποδογυρίσει μια ολόκληρη κουζίνα και όλα τα κατσαρολικά κατρακυλούσαν έξω από τα ντουλάπια και τα συρτάρια. Ύστερα μπήκε το μπάσο τύμπανο και η τούμπα. Η αίθουσα δονήθηκε. Οι ξύλινες μπάρες άρχισαν να σφυροκοπάνε, τα σκοινιά που κρέμονταν στους τοίχους λύγισαν σαν να τα χτυπούσαν θυελλώδεις άνεμοι, ενώ ο φθαρμένος ίππος άρχισε να χοροπηδάει στο πάτωμα, προχωρώντας λίγο λίγο προς την έξοδο σαν να προσπαθούσε να δραπετεύσει.

Όταν εντέλει τελείωσαν τη *Μασσαλιώτιδα* επικράτησε ησυχία. Μέσα στο γυμναστήριο και απέξω. Ούτε πουλιού κελάηδημα ούτε παιδιών γέλια. Μόνο η ηχώ από τα τελευταία απεγνωσμένα χτυπήματα των δίδυμων Τρουλς και Τριμ στο δέρμα των τυμπάνων και στα τύμπανα των αυτιών.

«Ευχαριστώ» είπε βογκώντας ο μαέστρος Μάντσεν. «Αρκετά για σήμερα. Θα τα πούμε τη Δευτέρα».

*
* *

«Σοβαρολογώ, αυτή η κάρτα έχει κάτι παράξενο!» είπε η Λίζα καθώς περπατούσαν στην οδό Κανονιού επιστρέφοντας από το σχολείο. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει νωρίτερα καθώς προχωρούσε το φθινόπωρο και αυτό τους άρεσε. Ιδιαίτερα στον Μπούλη, που θεωρούσε πως οι φωτεινές καλοκαιρινές νύχτες ήταν μια εφεύρεση πολύ κάτω του μετρίου. Όμως τα σκοτεινά, δροσερά φθινοπωρινά βράδια που πρόσφεραν κάλυψη στους κλέφτες των μήλων των γειτόνων ήταν λαμπρή εφεύρεση, μάλιστα ισάξια των εφευρέσεων του δόκτορα Πορδαλού. Διότι, κατά τον Μπούλη, ο δόκτωρ Πορδαλός ήταν ο μεγαλύτερος εφευρέτης του κόσμου. Βέβαια, ο υπόλοιπος κόσμος δε θεωρούσε πως ο δόκτωρ Πορδαλός είχε εφεύρει τίποτα αξιόλογο, όμως τι ήξεραν αυτοί; Ποιος εφηύρε την πιο αποτελεσματική πορδαλόσκονη στον κόσμο, για παράδειγμα;

Φυσικά, ακόμα πιο σημαντικό ήταν πως ο δόκτωρ Πορδαλός έφτιαχνε την καλύτερη κρεμ καραμελέ του κόσμου, ήταν ο καλύτερος φίλος και γείτονας του κόσμου και είχε μάθει στον Μπούλη και στη Λίζα πως δεν έπρεπε να τους ενοχλεί που όλοι οι άλλοι θεωρούσαν ότι οι τρεις τους ήταν μια αξιοθρήνητη παρέα

γραφικών τύπων – ένας μικροσκοπικός με καροτί φαβορίτες, ένα ντροπαλό κορίτσι με κοτσίδες και ένας πιο τρελός από τον μέσο όρο καθηγητής, με μαύρα από την κάπνα γυαλιά μοτοσικλέτας.

«Εμείς ξέρουμε κάτι που εκείνοι δεν ξέρουν» συνήθιζε να λέει ο δόκτωρ Πορδαλός. «Ξέρουμε πως όταν οι φίλοι υπόσχονται να βοηθήνε πάντα ο ένας τον άλλο, τότε ένα και ένα κάνει πολύ περισσότερο από τρία».

Πιο αληθινά λόγια δεν έχουν ειπωθεί ποτέ. Όμως πρέπει να πούμε πως ως φίλος ο δόκτωρ Πορδαλός δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με την αλληλογραφία. Μόνο μία ανάξια λόγου κάρτα ήταν όλο κι όλο που είχαν λάβει αυτούς τους τρεις μήνες, από τότε που ο δόκτωρ είχε καβαλήσει τη μοτοσικλέτα του, είχε φορέσει το δερμάτινο κράνος του, τους είχε χαιρετήσει και είχε αναχωρήσει για το Παρίσι, αποφασισμένος να ξαναβρεί τον μεγάλο έρωτα της ζωής του, την Ιουλιέτα Μαργαρίνη. Την είχε χάσει κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες πριν από πάρα πολλά χρόνια, τότε που σπούδαζε στη Γαλλία. Η Λίζα και ο Μπούλης είχαν δει μόνο μια φωτογραφία της στον τοίχο του εργαστηρίου του δόκτορα, από την εποχή που έβγαινε ραντεβού μαζί της. Φαίνονταν τόσο ευτυχισμένοι στη

φωτογραφία, που της Λίζας της είχαν έρθει δάκρυα στα μάτια. Μάλιστα, η Λίζα ήταν αυτή που είχε πείσει τον δόκτορα Πορδαλό να γυρίσει πίσω και να ψάξει να τη βρει.

«Είναι *πολύ* παράξενη» επέμεινε η Λίζα. «Δες και μόνος σου».

Ο Μπούλης κοίταξε την κάρτα που του πρότεινε.

«Χμμ» μουρμούρισε. Σταμάτησε κάτω από την επόμενη κολόνα του ηλεκτρικού και τη μελέτησε προσεκτικά, ενώ έκανε κάμποσα «χμμ» που ακούγονταν βαθυστόχαστα.

«Είναι από το Παρίσι» είπε η Λίζα και έδειξε τη μαυρόασπρη φωτογραφία που έμοιαζε να έχει τραβηχτεί κάποιο συννεφιασμένο πρωινό. Έδειχνε μια μεγάλη, ανοιχτή πλατεία και, πέρα από μια χούφτα από διαβά-

τες με ομπρελίνα και ψηλά καπέλα, η πλατεία φαινόταν περίεργα άδεια. Το μόνο στοιχείο που έδειχνε πως πράγματι ήταν από τη φημισμένη γαλλική πρωτεύουσα ήταν η λέξη ΠΑΡΙΣΙ, τυπωμένη στο κάτω μέρος.

«Βλέπεις ό,τι βλέπω;» μουρμούρισε ο Μπούλης σκεφτικός.

«Τι βλέπεις;»

«Μοιάζει σαν κάτι να λείπει από αυτή την πλατεία. Ή από τη φωτογραφία, τέλος πάντων».

«Ίσως» είπε η Λίζα και όταν το καλοσκέφτηκε κατάλαβε πως ο Μπούλης είχε δίκιο, αλλά δεν μπορούσε να εντοπίσει τι ακριβώς ήταν.

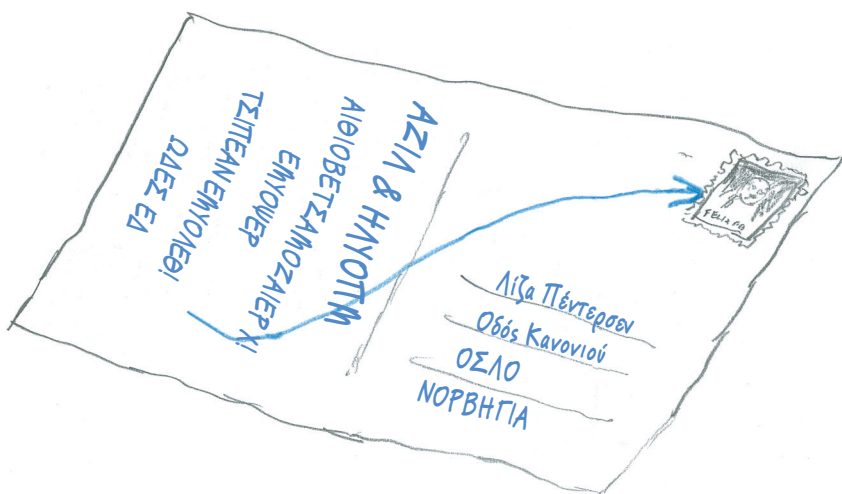
«Επιπλέον, η κάρτα είναι τσαλακωμένη...» είπε ο Μπούλης και ίσιωσε προσεκτικά την κάρτα. «Σαν να έχει βραχεί και να έχει στεγνώσει ξανά. Για πες μου, μέσα στο μπάνιο τη διάβασες;»

«Και βέβαια όχι» είπε η Λίζα. «Έτσι την έλαβα».

«Αχά!» φώναξε ο Μπούλης σηκώνοντας έναν μικροσκοπικό δείκτη με φαγωμένο νύχι. «Η μεγαλοφυΐα Μπούλης έχει για μία ακόμα φορά βρει την απάντηση σε αυτό τον γρίφο. Αυτή η κάρτα πρέπει να βράχθηκε στον δρόμο!»

Η Λίζα ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Και πώς το ξέρεις;»

«Στοιχειώδες, αγαπητή μου Λίζα. Το λέει στην κάρτα. Διάβασε μόνη σου». Ο Μπούλνις γύρισε την κάρτα μπρος πίσω. Η Λίζα, ωστόσο, δε χρειαζόταν να τη διαβάσει – την είχε ήδη διαβάσει δώδεκα φορές και την ήξερε απέξω. Όμως, μια κι εσύ δεν την έχεις διαβάσει, μπορείς να τη δεις εδώ:

«Γράφει πως πέρασε από το Θιβέτ και έφαγε ένα ινδικό μεζεδάκι “σαμόζα” μέχρι να φτάσει εδώ! Τόσο δρόμο έκανε, πώς να μη βραχεί;» είπε ο Μπούλνις. Ικανοποιημένος από τον εαυτό του έδωσε την κάρτα πίσω και συνέχισε να κοιτάζει τα φαγωμένα νύχια του, ψάχνοντας τίποτα καινούριο να δαγκώσει.

«Το παράξενο δεν είναι το πώς βράχηκε» είπε η Λίζα. «Είναι αυτά που γράφει! Ποιοι είναι οι AZIA και ΗΛΥΟΠΙΜ, ας πούμε;»

«Μπορεί να ξέχασε τα ονόματά μας» είπε ο Μπούλης.

«Καθόλου! Έχει γράψει Λίζα Πέντερσεν και τη διεύθυνσή μου πολύ σωστά στην κάρτα» είπε η Λίζα.

«Χμμ» χλιμίντρισε ο Μπούλης, αλλά δεν ακούστηκε τόσο σίγουρο όσο τα προηγούμενα χμμ.

«AZIA είναι το Λίζα μπρος πίσω» είπε η Λίζα.

«Στοιχειώδες» είπε ο Μπούλης και έσπευσε να διαβάσει ανάποδα. Και το AZIA ήταν πράγματι Λίζα. «Όμως τι είναι το ΗΛΥΟΠΙΜ;» ρώτησε.

«Μάντεψε!» είπε η Λίζα και αναστέναξε.

«Χμ... μήπως Λίζα πάνω κάτω;»

«Μπούλης μπρος πίσω!»

«Χε χε» κάγχασε ο Μπούλης και φάνηκε μια σειρά από μικροσκοπικά οδοντωτά δόντια. «Αστειευόμενα. Είναι στοιχειώδες!» Όμως τα αυτιά του είχαν κοκκινίσει. «Ωραία λοιπόν, το πρόβλημα λύθηκε, γιατί χολοσκάς;»

«Δεν είναι αυτό το περίεργο!» φώναξε η Λίζα εκνευρισμένη.

«Τι είναι τότε;»

«Είναι τα υπόλοιπα που γράφει!»

Ο Μπούλγης σήκωσε τα κοντά του χέρια: «Μας λέει πόσο δύσκολο ήταν να στείλει την κάρτα, Λίζα. Είναι τόσο απλό να στείλει κανείς μια κάρτα από το Παρίσι, όμως αναγκάστηκε να τη στείλει μέσω Θιβέτ, μάλιστα στον δρόμο συνάντησε τα μυθικά θηρία ΜΥΟΨΕΡ, ΤΣΙΠΕΑΝ και ΜΥΟΛΕΘ!»

«ΜΥΟΨΕΡ, ΤΣΙΠΕΑΝ και ΜΥΟΛΕΘ;» είπε η Λίζα και φάνηκε προβληματισμένη.

«Ακριβώς» είπε ο Μπούλγης. «Βρίσκονται στη σελίδα 620 του βιβλίου *Ζώα που θα ήθελες να μην υπάρχουν*».

Η Λίζα αναστέναξε. Ο Μπούλγης αναφερόταν συχνά σε εκείνο το πελώριο βιβλίο που προφανώς ο παππούς του είχε στη βιβλιοθήκη του. Όμως ούτε εκείνη ούτε κανένας άλλος που ήξερε δεν είχε ποτέ δει το βιβλίο που λεγόταν *Ζώα που θα ήθελες να μην υπάρχουν*.

«Και το IEP X;» είπε η Λίζα. «Τι θα πει αυτό;»

«Στοιχειώδεις» είπε ο Μπούλγης. «IEP στα γαλλικά σημαίνει “χτες” και ο δόκτωρ Πορδαλός θέλει να πει πως η κάρτα του ήταν στο Θιβέτ –που, μάλιστα, επειδή δεν ξέρει καλά γαλλικά το έχει γράψει λανθα-

σμένα, Θιοβέτ– χτες, αφού έφυγε από το Παρίσι προχτές. Το Χ σημαίνει ότι μας στέλνει φιλιά!»

Η Λίζα κοίταξε τον Μπούλη με δυσπιστία. «Και ο χαιρετισμός; ΩΔΕΣ ΕΔ; Τι σημαίνει αυτό;»

Ο Μπούλης σήκωσε τους ώμους του. «Τυπικός δόκτωρ Πορδαλός! Κάτι σχετικό με τα μυθικά θηρία ΜΥΟΨΕΡ –που σήμερα το λέμε ποντικόψειρα–, ΤΣΙΠΕΑΝ και ΜΥΟΛΕΘ φαίνεται πως αναφέρεται σε κάποιες Ωδές Ε και Δ».

«Σαχλαμάρες!» τσίριξε η Λίζα. «Πρώτον δε λέει ποιανού ποιητή είναι και δεύτερον δεν έχω ακούσει ποτέ και πουθενά να αναφέρονται τέτοια ζώα...»

«Αλήθεια;» είπε ο Μπούλης και έξυσε την αριστερή καροτί φαβορίτα του.

Η Λίζα αναστέναξε με απόγνωση. «Τι μπορεί να εννοεί ΩΔΕΣΕΔ;»

Ο Μπούλης γέλασε συγκαταβατικά. «Μα, αγαπητή μου κουφιοκέφαλη, είναι πολύ απλό:...»

«Αρκετά, Μπούλη!» προειδοποίησε η Λίζα.

Ο Μπούλης την κοίταξε χωρίς να καταλαβαίνει, όμως έμεινε σιωπηλός.

«Υπάρχει και κάτι άλλο εδώ» είπε εκείνη.

«Ναι;» είπε ο Μπούλης. «Τι υπάρχει;»

«Δεν ξέρω, αλλά κάτι υπάρχει. Δες το γραμματόσημο, ας πούμε. Δε βλέπεις κάτι περίεργο;»

«Όχι, πρέπει να πω πως ένα τετράγωνο οδοντωτό γραμματόσημο με την εικόνα ενός σοβαρού τύπου δε με κάνει ακριβώς να πηδάω στην καρέκλα μου από έκπληξη».

«Είδες όμως τι γράφει πάνω στο γραμματόσημο;»

«Όχι» παραδέχτηκε ο Μπούλης. Η Λίζα του έδωσε ξανά την κάρτα.

«Φελίξ Φορ» διάβασε ο Μπούλης. «Είναι φανερό πως πρόκειται για το όνομα αυτού του τύπου. Και 1888 είναι σίγουρα η χρονολογία του γραμματοσήμου. Φτου!»

«Φτου;» ρώτησε η Λίζα.

«Σκέψου να σαλιώνεις ένα γραμματόσημο πάνω από εκατό χρόνων...»

«Ναι, αλλά σου φαίνεται αυτό εκατό χρόνων γραμματόσημο;»

Ο Μπούλης κοίταξε το γραμματόσημο πιο προσεκτικά και αναγκά-

στηκε να παραδεχτεί πως η Λίζα είχε δίκιο. Πέρα του ότι ήταν λίγο τσαλακωμένο, αφού είχε βραχεί, φαινόταν ολοκαίνουριο, με ζωντανά χρώματα και άθικτα δόντια και γωνίες.

«Μπορεί να είναι πλαστό» είπε αλλά δεν ακουγόταν πια τόσο σίγουρος.

«Λες;» είπε η Λίζα.

Ο Μπούλης κούνησε το κεφάλι του αβέβαια. «Κάτι υπάρχει από κάτω» είπε.

«Τα πάντα εδώ είναι πάνω κάτω» είπε η Λίζα.

«Νόμιζα πως είπες πως ήταν μπρος πίσω» είπε ο Μπούλης.

«Τι είπες;» ρώτησε η Λίζα.

«Αυτό που είπες εσύ».

«Δηλαδή;»

«Πως όλα ήταν μπρος πίσω» είπε ο Μπούλης.

«Ακριβώς!» είπε η Λίζα και του άρπαξε την κάρτα από το χέρι. «Ακριβώς αυτό!» Την κοίταξε προσεκτικά και έμεινε με ανοιχτό στόμα.

«Τι έγινε;» ρώτησε ανήσυχος.

«Νομίζω... νομίζω πως ο δόκτωρ Πορδαλός είναι σε κίνδυνο» τραύλισε η Λίζα και ξαφνικά χλώμιασε. «Διάβασε όλη την κάρτα μπρος πίσω».

Αυτό έκανε ο Μπούλης και το ίδιο μπορείς να κάνεις κι εσύ. Τώρα αμέσως...

Εντάξει; Το κατάλαβες; Δεν πειράζει, ούτε ο Μπούλης το κατάλαβε. «ΔΕΣ ΕΔΩ. ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΜΕ. ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΒΟΙΘΙΑ ΛΙΖΑ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛΗ».

«Αυτό λοιπόν λέει» είπε βογκώντας η Λίζα. «Κάτι δεν πάει καθόλου καλά».

«Καλά λες» είπε ο Μπούλης. «Έχει γράψει το “βοήθεια” εντελώς ανορθόγραφα».

«Δεν εννοώ αυτό!» ξέσπασε η Λίζα. «Τίποτα δεν καταλαβαίνεις;»

«Όχι» παραδέχτηκε ο Μπούλης και έξυσε το κεφάλι του. «Ας πούμε, δεν καταλαβαίνω τι εννοεί ΔΕΣ ΕΔΩ».

Η Λίζα κοίταξε σκεπτική την κάρτα. «Κοίτα το τόξο» είπε. «Δείχνει το γραμματόσημο».

Ο Μπούλης έβαλε τον δεξή του δείκτη μέσα στο δεξί του αυτί και το στριφογύρισε κλείνοντας σφιχτά το δεξί του μάτι. Τον βοηθούσε να σκέφτεται καλύτερα – όπως όταν γυρνάς τη μίζα στο αυτοκίνητο: προκαλούσε ανάφλεξη στο μυαλό του. Ακούστηκε μάλιστα ένα *πλοπ* όταν έβγαλε το δάχτυλό του.

«Το έχω» είπε ο Μπούλης κοιτάζοντας μαγεμένος το δάχτυλό του. «Η κάρτα είναι ένα μυστικό μήνυμα για μας, κάτι που δεν πρέπει να μάθει κανένας άλλος. Συγκεκριμένα, ο δόκτωρ Πορδαλός ήξερε πως ένας πανέξυπνος τύπος σαν εμένα θα καταλάβαινε πως ήταν γραμμένη με πολύ περίεργο τρόπο».

Η Λίζα κοίταξε ψηλά με απόγνωση αλλά ο Μπούλης έκανε πως δεν το πρόσεξε.

«ΔΕΣ ΕΔΩ και ένα τόξο που δείχνει το γραμματόσημο» συνέχισε ο Μπούλης. «Σημαίνει πως το υπόλοιπο μήνυμα είναι πίσω από το γραμματόσημο. Απλώς πρέπει να το ξεκολλήσουμε!»

«Αυτό ακριβώς σκέφτομαι κι εγώ εδώ και λίγη ώρα» είπε η Λίζα.

Ο Μπούλης έδωσε την κάρτα πίσω στη Λίζα και ρουθούνισε ευχαριστημένος. «Καλά που είμαι εδώ για να σπάω τέτοιους μυστικούς κώδικες, δε συμφωνείς;»

Ένα βιβλίο είναι λίγο σαν το πρωινό – δε σου αρέσει πάντα. Ας ρίξουμε λοιπόν μια γρήγορη ματιά σε αυτά που περιλαμβάνει αυτό το βιβλίο: πάρα πολύ Λίζα και Μπούλη, έναν ερωτευμένο δόκτορα Πορδαλό, μια εξαφανισμένη αγαπημένη, μια τρελή καταδίωξη, μερικά περιπετειώδη ταξίδια στον χρόνο, καθώς επίσης και πολλούς απάισιους γαλλικούς ιπποπόταμους, τον υπερποδηλάτη Έντι, λίγη πορδαλόσκονη, μια αντιπαθητική γυναίκα με ξύλινο πόδι και πατίνι που τρίζει, τον Ναπολέοντα, τη Ζαν ντ' Αρκ, πόλεμο και αγάπη. Επιπλέον, μια καλή δόση από καρατομήσεις, κάψιμο μαγισσών και στριμμένα μουστάκια.

Ένα φανταστικό ταξίδι στον χρόνο, στον χώρο και στην μπανιέρα...

ISBN: 978-960-501-993-8

9 789605 019938

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5993